

Mở đầu

Âm thanh nào khiến ta nghĩ đến Tết?

Câu hỏi ấy đột ngột hiện lên trong tôi vào một chiều tối cuối năm, khi tôi đang ngồi trên chiếc máy bay vừa cất cánh từ sân bay Narita.

Đó là năm thứ hai sau khi mẹ tôi qua đời. Do không thể thu xếp kết thúc công việc sớm hơn được, nên đến sát ngày 30, tôi mới lên máy bay về Việt Nam. Tức là chốc nữa thôi, tôi sẽ đón giao thừa khi đang lơ lửng giữa không trung, cùng những người xa lạ.

Đêm đã khuya. Khoang hành khách tắt đèn cho mọi người nghỉ ngơi. Bốn bề tĩnh lặng. Bên tai tôi chỉ còn tiếng động cơ gầm gừ lẫn vào tiếng thở đều đặn của vị khách đang ngủ say ở ghế bên.

Thi thoảng vang lên tiếng bước chân khe khẽ và thận trọng của tiếp viên đi giữa hai dãy ghế, hoặc tiếng vị khách nào đang hối hả đi tới buồng vệ sinh. Không gian tĩnh mịch này khiến lòng tôi dậy lên cảm giác trống vắng kì lạ.

Các công ty, trường học ở Nhật không nghỉ Tết âm lịch. Nhưng trong chuyến bay cuối năm này, cũng có nhiều người Việt dành dụm thời gian nghỉ phép để trở về quê hương. Lúc lên máy bay, tôi đã nhận ra trong khoang hành khách có không ít những gia đình bé nhỏ. Vì vậy mà lúc đầu, không gian quanh tôi thực sự rất ồn ào. Những đứa trẻ bị cô tập nói mấy câu nửa Nhật nửa Việt, trong khi ba mẹ chúng chụm đầu với nhau, bàn bạc chuyện chia quà cho họ hàng thế nào, hoặc bày tỏ lo lắng về giá cả leo thang do suy thoái kinh tế. Khi máy bay cất cánh khỏi đường băng, vài đứa trẻ không quen với cảm giác hẫng ban đầu nên khóc toáng lên.

Bình thường, những tiếng khóc ấy khiến tôi đau đầu và phiền lòng. Nhưng hiện giờ, ngồi giữa sự yên ắng xa lạ này, tôi chợt nhớ những tiếng ồn ấy hơn bao giờ hết. *“Đúng là kiểu ồn ào đặc trưng của chuyến bay ngày Tết.”* Tôi chợt nghĩ vậy.

Và lúc ấy, một câu hỏi đột ngột nảy sinh trong tôi.

“Âm thanh nào khiến ta nghĩ đến Tết?”

Câu trả lời hẳn sẽ khác biệt tùy người. Đứa bạn chung phòng với tôi thời đại học thường kể về tiếng lách cách của bàn chơi mạt chược một cách đầy hoài niệm, do gia đình cậu ta là người Hoa, và thường quây quần chơi trò này vào giao thừa. Một số bạn học khác lại nhớ những tiếng nổ đi đùng vui tai của những năm còn chưa cấm đốt pháo. Còn tôi... Khi câu hỏi ấy bật ra trong đầu, chẳng hiểu sao tôi chợt nhớ đến tiếng gõ nhịp đều đặn của chiếc đồng hồ quả lắc ở nhà ông bà ngoại, nơi gia đình tôi thường hay quay về đón Tết.

Có lẽ lí do rất đơn giản: Trong khi tựa lưng vào ghế máy bay và cố nhắm mắt ngủ, tôi vô tình để đồng hồ đeo tay kề sát tai, và âm thanh của nó làm tôi nhớ về chiếc đồng hồ quả lắc nọ.

Chiếc đồng hồ quả lắc ấy đã cũ lắm rồi. Từ khi tôi chào đời, mà có lẽ lâu hơn trước đó, nó đã luôn gõ nhịp đều đều ở một góc phòng khách. Tôi đã luôn coi sự hiện diện của nó là lẽ đương nhiên, một điều bất biến, như cách một đứa trẻ luôn nghĩ những người thân yêu sẽ luôn ở bên nó vậy.

Cho đến mãi sau này, khi trở về nhà ông bà vào những năm đại học, tôi ngạc nhiên khi thấy chiếc đồng hồ quả lắc nọ đã biến mất. Bác cả bảo nó hỏng rồi. Thay thế vị trí của nó là cái đồng hồ điện tử hiện đại, bảng số đèn LED hiển thị cả ngày tháng âm, dương lịch, nhiệt độ, áp suất không khí và tí ti những thông tin lặt vặt khác. Cũng không cần phải lên dây cót hằng ngày nữa. Thật tiện lợi vô cùng! Nhưng vì là đồng hồ điện tử, nó dĩ nhiên sẽ không gõ nhịp, và cũng chẳng phát ra âm thanh.

Lúc ấy, ông bà ngoại tôi đã mất, và sức khỏe mẹ tôi cũng yếu dần. Đến bây giờ ngẫm lại, tôi mới nhận ra tại sao mình lại ngây người trước sự biến mất của chiếc đồng hồ quả lắc lâu đến thế. Sự thay đổi đó rất nhỏ nhặt nhưng tạo trong lòng tôi những dư âm không thôi, như nhắc nhở về dòng thời gian không ngừng trôi.

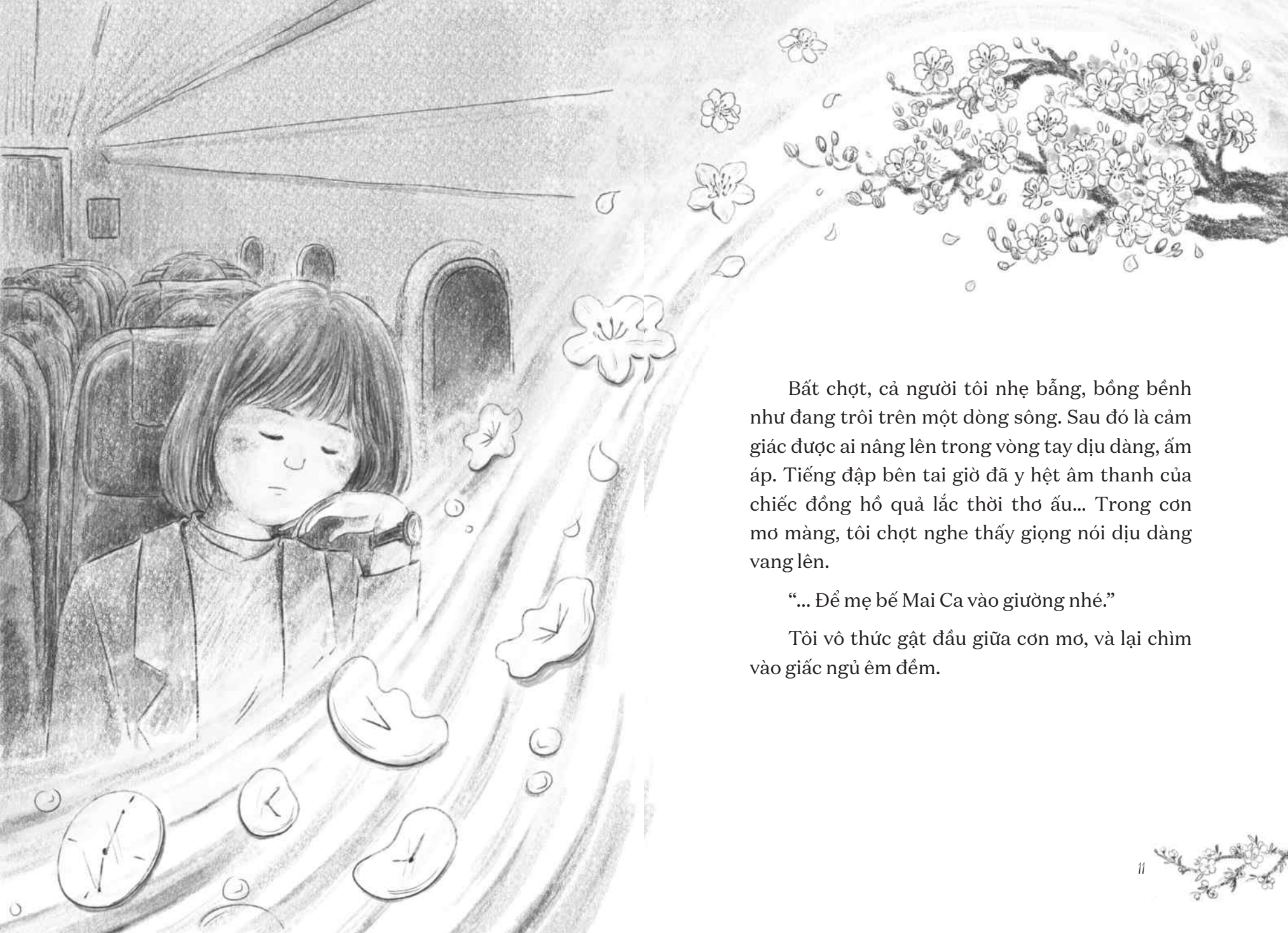
Vị khách ngồi cách tôi một hàng ghế trở mình ngồi dậy, bật đèn đọc sách để kiểm tra tài liệu nào đó, hẳn muốn vội vã xử lý cho xong công việc còn tồn đọng trước kì nghỉ. Vì vậy, tôi cũng tự nhiên nhớ đến những công việc bộn bề còn đang đợi chờ mình, bèn bắt giắc khẽ thở dài, chống tay, dựa mình vào cửa sổ. Tiếng đập của đồng hồ đeo tay

vẫn vang lên, kể sát tai tôi. Nhắm mắt lại, tôi lắng tai nghe âm thanh ấy và để mình trôi theo dòng kí ức, nhớ lại những đêm giao thừa nhiều năm trước, khi gia đình tôi vẫn tụ tập trong phòng khách nọ, khi chiếc đồng hồ quả lắc vẫn đều đặn gõ nhịp giữa tiếng cười của cả nhà trong lúc xem chương trình ti vi cuối năm.

Những ngày thơ ấu, tôi thường cố thức đến giao thừa, nhưng năm nào cũng ngủ giữa chừng. Lúc gật gà gật gù sắp chìm vào cõi mộng, tôi thường nghe thấy tiếng đồng hồ quả lắc vang vọng, rõ ràng đến lạ kì, khóa lấp mọi âm thanh trong không gian. Chìm vào tiếng gõ nhịp đều đều ấy, tôi sẽ thiếp đi mau chóng và được người lớn bế vào giường lúc nào không hay.

Trong khoang hành khách của chiếc máy bay đang trôi nổi đơn độc giữa tầng không, khóe mắt tôi chợt ươn ướt. Có gì nóng nóng chực tràn ra trên mi. Dù không ai nhìn thấy, tôi cũng vội vàng đưa tay lên dụi. *“Phải cố ngủ một lúc thôi.”* Tôi thầm nhủ. *“Nếu không, sáng ra lúc xuống sân bay mình sẽ mệt mỏi lắm.”* Và cũng như tiếng đồng hồ quả lắc trong quá khứ, một tiếng đập nhịp nhàng càng lúc càng lớn dần trong tâm trí tôi, nhấn chìm mọi âm thanh khác...

Bất chợt, cả người tôi nhẹ bẫng, bỗng bênh như đang trôi trên một dòng sông. Sau đó là cảm giác được ai nâng lên trong vòng tay dịu dàng, ấm áp. Tiếng đập bên tai giờ đã y hệt âm thanh của chiếc đồng hồ quả lắc thời thơ ấu... Trong cơn mơ màng, tôi chợt nghe thấy giọng nói dịu dàng vang lên.

“... Để mẹ bế Mai Ca vào giường nhé.”

Tôi vô thức gật đầu giữa cơn mơ, và lại chìm vào giấc ngủ êm đềm.

Một sớm mai thức dậy

Sáng 29 Tết

“Mai Ca giờ này vẫn còn chưa dậy à? Về quê nên ngủ nướng sướng mắt quá nhỉ?”

Bên tai tôi vang lên tiếng cười khanh khách.

Tôi đưa tay lên dụi mắt, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nên không nhận ra ai đang gọi mình bằng cái tên ở nhà. Lâu lắm rồi, tôi mới nghe biệt danh ấy. Theo thói quen, tôi quờ tay sang một bên, định tìm cặp kính đeo mắt, nhưng không thấy đâu cả.

Bất chợt, một bàn tay to lớn vươn ra, bẹo má tôi. Sau đó là tiếng cười giòn giã.

“Dậy nào công chúa, mặt trời lên cao rồi. Sao không ra đón cậu hả?”

Tôi giật mình, mở to mắt, sững sốt nhận ra mình có thể nhìn rõ xung quanh mà không cần đến cặp kính cận – thứ vốn đã thành vật bất li thân của tôi từ cuối cấp Hai. Và trước mặt tôi hiện lên rõ ràng gương mặt tươi cười của người thanh niên có làn da rám nắng và mái tóc bù xù như tổ quạ.

“... Cậu Vỹ?” Tôi ngờ ngợ hỏi.

“Chưa tỉnh ngủ hả. Hay mới ít lâu không gặp lại quên cậu rồi.” Người thanh niên ấy lại bẹo má tôi, nghe như đang vờ giận dỗi. “Cậu không trèo lên hái trái dừa cho Mai Ca nữa bây giờ.”